

საქმე #330210015001115810

საქართველოს უზენაესი სასამართლო

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა საქართველოს სახელით

საქმე №ას-103-103-2018

ას-103-103-2018 მ-----ა

15 ივნისი, 2018 წელი,

ქ. თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:

ეკატერინე გასიტაშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მოსამართლეები: პაატა ქათამაძე,
ბესარიონ ალავიძე

საქმის განხილვის ფორმა _ ზეპირი განხილვის გარეშე

კასატორები - ტ----- მ-----ა (მოსარჩელე)

მოწინააღმდეგე მხარე - ი--- ქ-----ი (მოპასუხე)

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება - თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 12 დეკემბრის გადაწყვეტილება

კასატორის მოთხოვნა - გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის დაკმაყოფილება

დავის საგანი - უკანონო მფლობელობიდან ნივთების გამოთხოვა და ხელშეშლის აღკვეთა

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თე----- ჭ-----ემ 2014 წლის 20 დეკემბერს სანოტარო აქტით, ცალმხრივად გააუქმა ტ----- მ-----ასთან (შემდეგში: მოსარჩელე, მესაკუთრე, კასატორი) 2013 წლის 27 ივნისს დადებული სესხის, იპოთეკისა და უძრავი ქონებით სარგებლობის ერთიანი ხელშეკრულება (ტ.1,ს.ფ.22) მოსარჩელის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ნივთზე, მდებარე: ქ. თბილისში, მასივი დიღომი, კვ. III, კორპ. №32, ბინა №12, ს/კ: 0-----.
2. ზემოხსენებული ხელშეკრულებით, ი--- ქ-----ს (შემდეგში: იპოთეკარი, მოპასუხე, აპელანტი) სესხის ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ვადით (სამი წლით) სარგებლობაში გადაეცა მოსარჩელის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონება (ტ.1, ს.ფ. 13-19; 28).

3. სარჩელის საფუძვლები

- 3.1.მესაკუთრემ 2015 წლის 7 ოქტომბერს სარჩელით მიმართა სასამართლოს, მოითხოვა მოსარჩელის საკუთრებად რიცხული ბინიდან მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან შემდეგი მოძრავი ნივთების გამოთხოვა: ტელევიზორი „ლჯ ელექტრონიკსი“ სერია 99-ს, სარეცხი მანქანა „ინდეზიტი“, ორკარიანი სერვანდი თავისი სარკით, ბარი - ორკარიანი, ხელნაკეთი „ყურძნის თარო“ თავისი ღვინის ბოთლით ზომა 1მ-1,5მ, 6- სკამი, ვიტრინა, ჟურნალის მაგიდა, გარდერობი ტუმბო, ჭადი 5 - ნათურით, ტელეფონის მაგიდა თავისი ტელეფონით, სამზარეულოს მაგიდა, სამზარეულოს კარადა თავისი ჭურჭლების კომპლექტით, კუთხის თარო, მიკროლუმელი, ხის დივანი, ხის ორკარიანი კარადა, დიდი გასაშლელი მაგიდა, ყვავილების ვაზა ოთხი ცალი.
- 3.2.მოსარჩელემ წინამდებარე განჩინების მე-2 პუნქტში დასახელებულ ხელშეკრულებაზე მითითებით განმარტა, რომ ხელშეკრულება ითვალისწინებდა მოპასუხის მფლობელობაში მხოლოდ უძრავი ქონების გადაცემას და მხარეთა შორის მოძრავ ნივთებთან დაკავშირებით რაიმე სახის შეთანხმება არ მომხდარა. მოსარჩელის ახსნა-განმარტებითა და სასამართლოს მიერ გამოყენებული სარჩელის უზრუნველყოფის საფუძველზე, 2016 წლის 24 ნოემბრის ქონების აღწერისა და დაყადაღების აქტით დასტურდება, რომ დასახელებული ნივთები მოსარჩელის ბინაშია მოთავსებული და შესაბამისად მოპასუხის მფლობელობაშია (ტ.1, ს.ფ.138-140).

4. მოპასუხის შესაგებელი

4.1 მოპასუხემ წერილობით წარდგენილი შესაგებლით სარჩელი არ ცნო და განმარტა, რომ:

4.1.1 საცხოვრებელი ბინა გადაეცა 2015 წლის მარტის თვის დასაწყისში, რასაც ესწრებოდნენ მოსარჩელე და ნივთების გადასატანად მოყვანილი ორი ახალგაზრდა, რომლებმაც ბინიდან გაიტანეს ნივთები, რომელთა ერთი ნაწილი შეინახეს იქვე, კორპუსის წინ მდებარე მოსარჩელის კუთვნილ ავტოფარეხში, ხოლო შედარებით წვრილმანი ნივთები წაიღეს ავტომანქანით.

4.1.2 სარჩელში მითითებული ნივთები მოსარჩელისაგან არ მიუღია, იმავე მდგომარეობით, მოსარჩელეს შეეძლო მოეთხოვა დამატებით სხვა საყოფაცხოვრებო ნივთებიც. აღნიშნულის მიზანი მხოლოდ მოპასუხის მიერ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულებაზე უარის თქმა და საცხოვრებელი ბინის ვადაზე ადრე დაცლა იყო.

5. თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება და დასკვნები

5.1 თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 15 დეკემბრის გადაწყვეტილებით სარჩელი დაკმაყოფილდა, მოპასუხისაგან გამოთხოვილ იქნა მოსარჩელის საცხოვრებელ ბინაში არსებული მოძრავი ნივთები.

5.2 საქალაქო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდეგში: სსკ) 168-ე, 170-ე, 172-ე, 183-ე, 311-ე, 312-ე მუხლებით, და განმარტა, რომ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლობიერებისათვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: ა) მოსარჩელე უნდა იყოს ნივთის მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება. ამასთან, მესაკუთრის პრეტენზიის გამო ნივთის მფლობელობა წყდება, თუ არსებობს დასაბუთებული პრეტენზია.

5.3 წინამდებარე შემთხვევაში სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, მოსარჩელის საკუთრების უფლება უძრავ ქონებაზე (იხ. წინამდებარე განჩინების პირველი და მეორე პუნქტები) ამასთან, მოწმე თე----- ჭ-----ის ჩვენებით დგინდებოდა, რომ მოსარჩელემ უძრავი ქონება სესხის, იპოთეკისა და უძრავი

ქონებით სარგებლობის ერთიანი ხელშეკრულებით დატვირთა მოძრავი ნივთების გარეშე. აღნიშნული გარემოება იმ ფაქტობრივი გარემოებითაც დასტურდებოდა, რომ მოპასუხეს ნივთების მისდამი კუთვნილების ან მართლზომიერების ფლობის თაობაზე სათანადო მითითება ქონების აღწერისა და დაყადაღების აქტში არ გაუკეთებია. უფრო მეტიც, მიუთითა, რომ მოსარჩელის კუთვნილი ერთი ქოთანის ყვავილებით დაჭკნა და გადაადგო, რის სანაცვლოდაც მოსარჩელეს ახალს შეუძენდა.

6. სააპელაციო საჩივრის საფუძვლები

- 6.1 თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 12 დეკემბრის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოპასუხემ, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.
- 6.2 აპელანტის განმარტებით, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ შეიცავს დასაბუთებას იმის დასამტკიცებლად, რომ დაყადაღებული ნივთები სწორედ მოსარჩელის საკუთრებაა და არა - მოპასუხის;
- 6.3 აპელანტის მტკიცებით, სასამართლო არასწორად დაეყრდნო მოწმის ჩვენებას, ვინაიდან მოსარჩელესა და მას შორის არსებული ურთიერთობის შინაარსი არა მოწმის, არამედ მხარეთა შორის არსებული ხელშეკრულების საფუძველზე უნდა დადგინდეს;
- 6.4 ის ფაქტი, რომ ნივთების მოპასუხისადმი კუთვნილების თაობაზე ეს უკანასკნელი დაყადაღების აქტში „სათანადო მითითებას არ აკეთებს“ არ ნიშნავს, რომ მოსარჩელეს ეკუთვნის ნივთები.

7. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება და დასკვნები

- 7.1 თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 12 დეკემბრის გადაწყვეტილებით გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 15 დეკემბრის გადაწყვეტილება და სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა, მოსარჩელეს უარი ეთქვა სარჩელის დაკმაყოფილებაზე.
- 7.2 სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია წინამდებარე განჩინების პირველ და მეორე პუნქტებში დადგენილი გარემოებები და მხარეთა

განმარტებების საფუძველზე მიიჩნია, რომ სადავო ნივთები, რომლებსაც მოპასუხე ფლობს, წარმოადგენს მოსარჩელის საკუთრებას, თუმცა, მოპასუხის მფლობელობა აღნიშნულ ნივთებზე მართლზომიერია.

7.3 სსკ-ის 324-ე მუხლის თანახმად, **თუ პირი იღებს ვალდებულებას, გაასხვისოს ან დატვირთოს თავისი ნივთი, ეს ვალდებულება ვრცელდება ნივთის საკუთვნებელზედაც, თუკი ხელშეკრულებაში სხვა რამ არ არის გათვალისწინებული.** იმავე კოდექსის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, **საკუთვნებელი არის მოძრავი ნივთი, რომელიც, თუმცა არ არის მთავარი ნივთის შემადგენელი ნაწილი, მაგრამ განკუთვნილია მთავარი ნივთის სამსახურისათვის, დაკავშირებულია მასთან საერთო სამეურნეო დანიშნულებით, რის გამოც იგი სივრცობრივ კავშირშია მთავარ ნივთთან და დამკვიდრებული შეხედულების მიხედვით, ითვლება საკუთვნებლად.**

7.4 ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ მხარეთა შორის გაფორმებული ხელშეკრულებით მოსარჩელის კუთვნილ ბინაში განთავსებულ მოძრავ ნივთებზე მხარეთა შორის განსხვავებული შეთანხმება არ ყოფილა, შესაბამისად აღნიშნულ ქონებაზე, მოქმედებს უძრავი ნივთის მიმართ არსებული შეთანხმება, ხოლო თუ რა სახის შეთანხმება არსებობდა მხარეთა შორის დადებული ხელშეკრულებით, არ შეიძლება დადასტურდეს მოწმის ჩვენებით, არამედ, წინამდებარე შემთხვევაში ქონებაზე სამართლებრივ რეჟიმს თავად წერილობით ხელშეკრულება განსაზღვრავს.

8. საკასაციო საჩივრის საფუძვლები

8.1 მესაკუთრემ საკასაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 12 დეკემბრის გადაწყვეტილება, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

8.2 კასატორის განმარტებით მოსამართლე არ გაეცნო მოვალის ქონების აღწერისა და დაყადაღების შესახებ 2016 წლის 24 ნოემბრის აქტს (იხ. წინამდებარე განჩინების 3.3 ქვეპუნქტი), სადაც გარკვევით წერია, რომ აღწერილი ქონება შესანახად ჩაბარდა მოპასუხეს;

8.3 კასატორი უურადღებას ამახვილებს მოპასუხის დაზუსტებულ შესაგებებლზე, სადაც ის აღნიშნავს, რომ 2015 წლის მარტის თვის დასაწყისში, როდესაც ბინა სარგებლობაში გადაეცა, მოსარჩელესთან ერთად, აღნიშნულ ფაქტს ესწრებოდა ორი ახალგაზრდა, რომლებმაც ნივთები ბინიდან გაიტანეს და

იქვე მოსარჩელის კუთვნილ ავტოფარეხში შეინახეს (იხ. ტ.1, ს.ფ. 65).

- 8.4 კასატორის მითითებით, მოპასუხე უარყოფდა, რომ საცხოვრებელ ბინაში მოსარჩელის ნივთები იყო და არ დაუყენებია საკითხი ბინის მოძრავ ნივთებთან ერთად ფლობის თაობაზე, შესაბამისად, სასამართლო გასაცდა სასარჩელო მოთხოვნის ფარგლებს და მხარეს მიაკუთვნა ის მოძრავი ნივთები, რომელიც არა თუ არ უთხოვია, არამედ, მოპასუხის მტკიცებით, არც კი ყოფილა საცხოვრებელ ბინაში.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლო საქმის შესწავლის, მტკიცებულებათა გაანალიზების, საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის იურიდიული დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ საკასაციო საჩივარი არ აკმაყოფილებს სსსკ-ის 391-ე მუხლის მოთხოვნებს, რის გამოც დაუშვებელია, შემდეგი არგუმენტაციით:

9. სსსკ-ის 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ და სხვა არაქონებრივ დავებში დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან

განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე. ზემოაღნიშნული ნორმები განსაზღვრავს იმ მოთხოვნებს, რომელთაც საკასაციო საჩივარი უნდა შეიცავდეს და ეფუძნებოდეს.

10. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.
11. საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით.
12. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საკასაციო საჩივარი დასაშვებიც რომყოფილიყო, მას არა აქვს წარმატების პერსპექტივა შემდეგ გარემოებათა გამო:
 - ა) განსახილველ შემთხვევაში, არ არსებობს სსსკ-ის 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის "ე" ქვეპუნქტით დადგენილი საკასაციო საჩივრების დასაშვებობის წინაპირობაც, რომლის მიხედვითაც, საკასაციო საჩივარი დასაშვებია, თუ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე განხილულია მნიშვნელოვანი საპროცესო დარღვევით, რომელსაც შეეძლო, არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;
 - ბ) სსსკ-ის 407.2 მუხლის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია. სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილად ცნობილ ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით კასატორს ასეთი პრეტენზია არ წარმოუდგენია.
13. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს საქმის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანი ყველა გარემოება აქვს გამოკვლეული.
14. სასამართლო აღნიშნავს, რომ სსკ-ის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მესაკუთრეს შეუძლია, კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო ბოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა, თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების

ბოროტად გამოყენებას;

15. ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით კი განსაზღვრულია, რომ მესაკუთრეს შეუძლია მფლობელს მოსთხოვოს ნივთის უკან დაბრუნება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მფლობელს ჰქონდა ამ ნივთის ფლობის უფლება. შესაბამისად, არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლზომიერებისთვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: **ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება;**

16. განსახილველ შემთხვევაში მოპასუხე სადავო უძრავი ქონების მართლზომიერი მფლობელი იყო, მხარეთა შორის დადებული ხელშეკრულების საფუძველზე (იხ. წინამდებარე განჩინების მე-2 პუნქტი).

16.1 ხელშეკრულებით ირკვევა, რომ სესხის იპოთეკისა და უძრავი ქონებით სარგებლობის სამართალურთიერთობა არსებობდა მხარეთა შორის, რომლის მიხედვითაც, მოპასუხე ცხოვრობდა და სარგებლობდა მოსარჩელის ბინაში (ტ.1.ს.ფ. 14-17), რაც იმის გათვალისწინებით, რომ სპეციალური შეთანხმება მოძრავ ნივთებთან მიმართებით არ არსებობდა მხარეთა შორის, გულისხმობს სადავო მოძრავი ნივთებით მოპასუხის მართლზომიერი სარგებლობის უფლების არსებობასაც.

16.2 საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ მხარეთა შორის გაფორმებული ხელშეკრულების შინაარსიდან გამომდინარე, პრეზუმირებულია, რომ მოსარჩელის ბინაში, რომელიც სარგებლობის უფლებით გადაეცა მოპასუხეს, მოთავსებულია ის ნივთები, რომლებიც ქონების აღწერისა და დაყადაღების აქტშია (იხ. ამ განჩინების 3.3 ქვეპუნქტი) მითითებული და ეკუთვნის ბინის მესაკუთრეს (მოსარჩელეს), რომელთა კუთვნილების შესახებ დასაბუთებული პრეტენზია არ ჰქონია მოპასუხეს. შესაბამისად, ანალოგიურ ვითარებაში, თითოეულ კონკრეტულ შემთხვევაში უძრავ ქონებაში - ბინაში (სხვა საცხოვრებელ თუ არასაცხოვრებელ ფართში) განთავსებული სხვადასხვა მოძრავი ნივთების შეფასება იმის მიხედვით, საკუთვნებელია თუ რომელიმე მათგანის ფლობისა და სარგებლობის მიმართ განსხვავებული სამართლებრივი რეჟიმი უნდა გავრცელდეს, შესაძლებელია ინდივიდუალურად, ნივთის სახეობისა და დანიშნულების მიხედვით. განსახილველ შემთხვევაში კასატორის დასაბუთებული შედავების არასებობის პირობებში, სავსებით გასაზიარებელია სააპელაციო

სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სამართლებრივი შეფასება, რომ მოპასუხესთან გაფორმებული ხელშეკრულებით უძრავი ნივთის სარგებლობის თაობაზე, სესხთან და იპოთეკასთან ერთად, მხარეები ფაქტობრივად დაეთანხმენ უძრავი ნივთით სარგებლობას მასში მოთავსებული გარკვეული მოძრავი ნივთებით, რაც ცალკე ხელშეკრულებისა და რაიმე განსხვავებული შეთანხმების (მაგ. თხოვნა, მიბარება) საგანი არ ყოფილა. ამდენად, მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს მოპასუხისაგან მოსარჩელის კუთვნილი მოძრავი ნივთების გამოთხოვის საფუძველი, რადგან მოპასუხემ უძრავი ნივთის სარგებლობის ხელშეკრულების საფუძველზე მოიპოვა მესაკუთრის ბინაში მოთავსებული მოძრავი ნივთების მართლზომიერად ფლობის საფუძველი მხარეთა შორის არსებული ხელშეკრულების მოქმედების განმავლობაში.

17. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, არ არსებობს სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი წინაპირობა, რომლის საფუძველზე საკასაციო სასამართლო დასაშვებად ცნობს წარმოდგენილ საკასაციო საჩივარს. შესაბამისად, უარყოფილია საკასაციო განაცხადის დასაშვებად ცნობა და უცვლელად უნდა დარჩეს სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის გასაჩივრებული გადაწყვეტილება.
18. სსსკ-ის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილის საფუძველზე, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის გამო, კასატორს დაუბრუნდება საკასაციო საჩივარზე გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 284-ე, 285-ე, 391-ე, 401-ე, 408.3-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. ტ----- მ-----ას საკასაციო საჩივარი, როგორც დაუშვებელი, დარჩეს განუხილველად;
2. ტ----- მ-----ას (ს/კ 0-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (**ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150**) დაუბრუნდეს საკასაციო საჩივარზე ტ----- მ-----ის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 300 ლარის (გადახდის ქვითარი N6406293180, გადახდის თარიღი 2018 წლის 16 მარტი),

70% – 210 (ორას ათი) ლარი;

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

ე. გასიტაშვილი

მოსამართლეები:

პ. ქათამაძე

ბ. ალავეძე